

LUČ

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

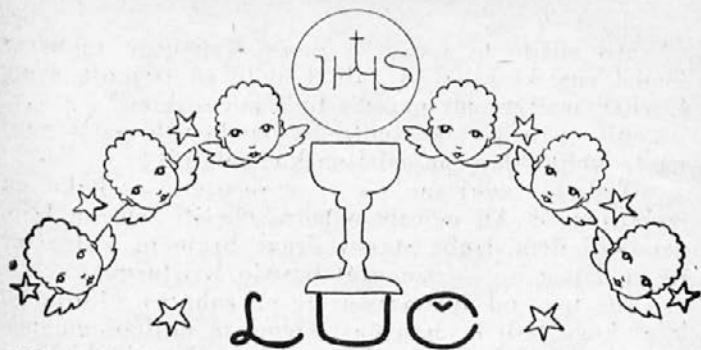
Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* *Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.*

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno

LETO III.

OKTOBER 1937

Štev. 2

Mladina,

misijska nedelja te kliče!

Mladi prijatelji in prijateljice, ali že veste, kaj je misijska nedelja in kakšen pomen ima? O pač, saj vam je o tem pripovedoval gospod katehet, in ker ste sami dobri učenci, niste preslišali njegovih besed. Čuli pa ste o tem gotovo še kje drugje, morda doma, od staršev ali bratov in sester, morda pri križarjih in klaricah, ali pri Marijini kongregaciji — kjerkoli že; glavno je, da ste slišali in — dobro je, da ste slišali.

Toda — ne zamerite mi, da vas kaj takega vprašam — ali se pa še kaj spomnite, kaj ste slišali?

Slišali ste, kajne, da je sv. Cerkvi dana velika naloga, širiti kraljestvo Kristusovo po vsej zemlji, med vsemi narodi. »Pojdite in učite vse narode...«, je ukazal Gospod dvanajsterim. Toda — ne samo njim, ampak tudi njihovim naslednikom, vsej sv. Cerkvi, ki naj se širi in raste vedno in povsod, tudi danes, do konca sveta...

Glejte, prijatelji moji mladi — spet vas nekaj vprašam: Kdo pa je Cerkev? — Brž katekizem v roke: Cerkev je družba vernikov... »Hm — kaj nismo verniki tudi mi?«, boste pobarali. Seveda ste, in prav zato, ker ste verniki, spadate k Cerkvi, kratkomalo, ste Cerkev. Torej tudi vam velja ta Kristusov ukaz: Pojdite in učite vse narode...!

Ali slišite ta ukaz, ta poziv Kristusov vsakemu izmed vas, ki kliče in vabi k delu za širjenje svete Cerkve med vsemi narodi, tudi poganskimi?

Ah, čujte ga, sprejmite ga, izpolnajte ga — vsaj na ta veliki dan, na misijonsko nedeljo!

Toda — zdaj me pa vi vprašujete — kako ga izpolnjevati? Ali morate nemara obesiti šolo na klin, zapustiti dom, ljube starše, drage brate in sestre ter iti med pogane — oznanjat besedo Kristusovo?

Ne, tega od vas Kristus še ne zahteva. Morda bo kdaj koga tudi k temu najvišjemu in najlepšemu misijonskemu delu poklical, morda ga že zdaj kliče, a to so redki, izbrani — od vas vseh pa zahteva nekaj drugega, zahteva nujno in brezpogojno: vašo pomoč pri reševanju poganskih duš. Dragi prijatelji in prijateljice, prosim vas, pojdite z menoj čisto blizu k Njemu, pred tabernakelj, pred večno luč! Ali ne slišite vašega Jezusa, kako vam tako iz srca k srcu govori:

»Svojo srčno kri sem za vas prelil,
da bi vam mlade duše izmil...
Prelil sem jo tudi za druge ljudi,
za vse...,
da bi vsi k meni prišli — — —.
A glejte,
koliko milijonov jih k meni prišlo še ni...!

O, moji mladi prijatelji!
Pomagajte jih sem pripeljati vi
s svojimi molitvami in žrtvami...!«

S svojimi molitvami in žrtvami!

Da, to Jezus od vas želi. In to lahko vsak izmed vas stori — — —.

Molite in žrtvujte torej! Vsak dan. Posebno pa na tisti dan, ki ga je sveti oče za to predvsem določil, na misijonsko nedeljo.¹ Tedaj vam svetujem, da tole storite in tole sklenete:

1. Bodite to nedeljo pri sv. maši pobožno zbrani in prav tako pobožno sprejmite Jezusa v sv. obhajilu,

¹ Predzadnja nedelja v mesecu oktobru, letos 24. oktobra.

oboje pa darujte za misijone. Udeležite se tudi popoldanske službe božje v ta namen.

2. Čez dan velikokrat pomislite na uboge pogane in žrtvujte zanje kaka premagovanja in molitvice.

3. Če bo v vašem kraju tedaj morda misijonska prireditel, prosite starše, da vam dovolijo udeležiti se je, in še nje zraven povabite.

4. Zvečer pa, preden zaspate, sklenite in Jezusu obljubite, da boste v bodoče boljše izpolnjevali njegovo zapoved, ki vam še v pozni noči izpred večne luči šepeta:

»O moji mladi prijatelj!

Glejte, koliko milijonov poganov k meni še ni... Pomagajte jih sem pripeljati vi s svojimi molitvami in žrtvami.«

Tako boste po Jezusovi želji lepo preživeli velik dan misijonske nedelje.

To vam je napisal Jezusov in vaš
misijonski prijatelj.

Joža Vovk:

Čez dobrave zvon doni — — —

*Čez dobrave zvon doni,
pesem zlioba se v domove,
sončni sij budi cvetove,
rožna zarja že gori.*

*Čez dobrave zvon doni,
Jezus z griča k sebi kliče
vse nedolžne otročiče
k svoji ljubi Materi.*

*Vrhu griča bel zvonik,
v cerkvi Jezus in Marija,
sveti Jožef priprošnjik,
spodaj naša domačija.*

*Vsako jutro pot nas vodi
tja, kjer božji dom stoji,
kjer sta Jezus in Marija,
kjer smo vselej srečni vsi.*

Angelska struna.

Svetega Frančiška so tako zelo pekle oči, da ni mogel prenesti niti najmanjše sončne svetlobe, niti medlega odseva večernega ognja. Ko je ležal v borni koči pri Sv. Damijanu, so bile neko noč bolečine tako hude, da je klical k Bogu: »Gospod, pomagaj mi vendar, da morem potrpežljivo prenašati svojo bolezen!«

In potegnil je z lokom po struni — — —

Tedaj mu pošlje Gospod v tolažbo angela, ki je držal v levi roki violo, in je rekel Frančišku: »Slišal boš zdaj godbo, ki jo igramo v nebesih.« In potegnil je z lokom po struni.

Frančiškova duša je vzdrhtela v neizrečeni radosti. Preblažen je vzkliknil svetnik: »Dosti, dosti! Nehaj!

Tvoja godba je tako sladka, da mi bo v tej radosti počilo srce.«

Angel je izginil; Frančišek pa je poln hvaležnosti do Gospoda prenašal vse bridkosti bolezni vdano, ker je vedel, s kako sladko srečo ga bo Bog nekoč za vse to poplačal in pa, da se trpljenje tega časa ne da primerjati s slavo, ki bo nad nami razodeta.

Francé Kunstelj:

Mladi misijonarji

Otroški prizor.

I g r a j o :

Ivan, Polde, Tonček, Stanko, Peter.

Pozorišče: boljša soba. Zadaj vhod. Levo vrata v kuhinjo. Sredi sobe miza in stoli, v levem kotu peč, v desnem božične jaslice.

(Ko se zastor dvigne, sede pri mizi Ivan, Polde, Tonček in Peter in gledajo v spominsko knjigo; Stanko pa sedi v nasprotnem kotu in čita.)

Polde: To je napisal gospod katehet?

Ivan: Da, gospod katehet.

Tonček: Kako je lepo. Tudi jaz bi rad imel kaj takega.

Peter: Tak kaj boste zdaj tisto gledali. Čas je že, da se končno zmenimo, kako bomo koledovali.

Tonček: No, kar govori, saj poslušam! (Še bulji v knjigo.)

Ivan: Saj je res! Skoraj bi pozabili.

Peter (kot vodja vseh): Zasedba vlog je sledeča: ti Ivan, boš Gašper, Polde ti boš Miha in Tonček ti boš pa Boltežar. Drži?

Vsi: Drži.

Tonček: Samo naši Francki se ne bom smel prikazati, če bom za Boltežarja, in tudi mama bi bila huda.

Peter: Ah, kaj nas to briga. Saj nas ne bodo poznali.

Tonček: No, potem pa že.

Ivan: Tudi če bi te, čemu bi se bal.

Peter: Ah, s tem Tončkom bomo imeli najbrž spet kakšne sitnosti kot zmeraj.

Ivan: Meni pa nič ne branijo. Še to so rekli, da naj se kar pri nas napravimo v svete tri kralje. Samo obleke pa nobene vzeti. To so mi tako zabičali.

Tonček: Ali se bom jaz s sajami namazal?

Ivan: Seveda. Jaz ti jih preskrbim, ti pa meni dolgo srajco.

Peter: Obleke sem že jaz vse pripravil. Brez skrbi zanje.

Ivan: Oho, tem bolje.

Peter: Tudi zlate krone, zvezdo repatico, brado in brke imam že doma pripravljene.

Tonček (se zasmeye): Tudi brke, hahaha!

Peter: Kaj misliš, da so bili sveti trije kralji brez njih?

Ivan: Jaz bom kakor misijonar, ki sva ga zadnjič videla v tisti knjigi... kako se že imenuje, Stanko?

Stanko: »Gospod me kliče«.

Ivan: Da, da.

Peter: Vse drugo je v redu. Nocoj znesem vso garderobo k vam, ali ne, Ivan?

Ivan: Da. Še pomagal ti bom.

Tonček: In petje?

Ivan: Saj res, kmalu bi pozabil.

Peter: Ste se naučili vse štiri kitice?

Polde: Jaz nisem utegnil, ker sem moral Minko zibati, pa tudi papir sem zgubil.

Peter: Da se mi naučiš! Dobro poslušaj in poskušaj!

Tonček: Kaj so sveti trije kralji tudi peli?

Peter: Peli ali ne. Vi boste.

Ivan, Polde: Seveda.

Peter: No, kar začnite! (Jih razporedi in jim dirigira.)

Ivan, Polde, Tonček (pojo):

Mi smo sveti trije kralji
Gašper, Miha, Boltežar,
prosimo vas, da bi dali
Detecu vsaj skromen dar.¹

Peter: Polde, le dobro pritisni! Ti, Tonček, se pa nikar tako kilavo ne drži. Pokoncu stoj! Naprej!

Ivan, Polde, Tonček (pojo):

Zvezda nas je popeljala
v revni betlehemski hlev,
Mati Dete je zibala,
rajski slišali smo spev.

Polde: Če še ne bodo dali, boste morali še tretjo in četrto kitico zapeti. No, poskusite!

¹ Glej note na naslednji strani.

Sveti trije Kralji

Dr. Jerko Gržinič

Gasper
 1. Mi smo sveti trije Kra - lji Gasper, Mi - ha, Bolte - žar
 4. Ra - di, radi bi se da - - li pro - si - mo pri vas za dar

Miha
 1. Mi smo sveti trije Kra - lji Gasper, Mi - ha
 4. Ra - di, radi bi se da - - li pro - si - mo pri

Boltežar
 1. Mi smo sveti trije Kra - lji
 4. Ra - di, radi bi se da - - li

pro - si - mo vas da bi da - li De - te - cu vsaj skromen dar -
 saj smo sveti trije Kra - lji Ga - sper, Miha, Bolte - žar -

Bolte - žar, pro - si - mo vas da bi da - li De - te - cu vsaj
 vas za dar saj smo sveti trije Kra - lji Ga - sper, Miha,

Gasper, Mi - ha, Bolte - žar, prosimo vas, da bi da - li
 pro - si - mo pri vas za dar, saj smo sveti trije Kra - lji

skromen dar -
 Bol - te - žar - -

De - te - cu vsaj skromen dar - -
 Gasper, Mi - ha, Bol - te - žar - -

2. Zve - zda nas je po - pe - lja - la vrevni belle - hem - shi klev.
 3. Luč ne - be - ska za - za - re - la v jasli - cah je De - te - tu,
 Ma - te De - te je vs - ba - lid, sli - sa - zi smo rajski sper.
 nas pa ra - dost je pre - vje - la, vse smo da - li je - zu - su.

Nato triglasno 4. katica!

(Dalje.)

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

2. Napad.

V iglujū (koči iz ledu) je bilo prijetno. Veter je okoli kočice nanesel toliko snega, da se je kar podirala pod belo odejo, kakor da jo teži velikanski kup rahlega bombaža.

V mali svetilki iz kamna je na olju morskega psa gorelo nekaj mrvic lišaja, nad njo pa je visel kotel, v katerem se je tajal led. Še više pa so se zibale rokavice in čevlji, da se odtajajo.

Tri leta so že potekla po žalostni Viglukovi smrti.

Na eni izmed medvedjih kož, s katerimi so bila pokrita tla, se je igrala Voma s tremi psički. Bila je stara dvanajst let, psički pa so bili potomci psice Kimi, ki je ležala pri gospodarjevih nogah in psičke strogo nadzirala.

Prav srčkana je bila ta skupina: deklica je bila lepa in skoraj tako svetle in rožne kože kakor evropski otroci, njeni trije kučki pa so bili vsi kodrasti, debeli in okrogli kakor bombažne krogle ter se veselo in vse križem kotalili po tleh.

Ko pa je eden izmed psičkov malo zacvilil, je Kimi takoj ošpičila ušesa in pokazala dolge ostre zobe.

»Le mirno, Kimi!« je rekel Badluk. »Voma jim ne stori nič hudega, preveč rada ima tvoje mladiče.«

»Seveda jih imam rada, Badluk, ali mi daš enega, tako da bo samo moj?«

»Ali bi ti mogel kaj odreči, Vomica moja? No, kar izberi! Katerega bi rada?«

»Tegale črnega mi daj, ki ima tako lepo bel vrat!«

»No, prav, sestriča, kar tvoj naj bo!«

»Ali čisto zares in prav za gotovo?«

»Prav za gotovo!«

Deklica je ljubeče pritisnila poljubček na vlažni gobček svojega ljubljenca.

»Od danes naprej si moj in zelo te bom imela rada; ti boš moj mali Jumik, jaz pa tvoja gospodinjica. Si razumel?«

Jumik je pomahljal z repkom, Kimi pa je menda tudi razumela in je prišla Vomi lizat roko.

Badluk se je nasmehnil, a je zraven mislil na veliko važnejše reči. Po smrti svojega očeta je prevzel na svoje rame težko breme, da skrbi za vso družino.

V teku zadnjih treh let je kazal veliko odločnost in žilavost, včasih pa v dneh najhujšega pomanjkanja tudi potrpežljivost, ki je bila že junaštvu podobna.

V kruti vsakdanji borbi z uporno naravo, ki ne ljudem ne živalim ni hotela dati niti najpotrebnejšega živeža, je njegova postava postala visoka nad srednjo mero. Njegovi udje so bili krepki in vitki in že si je pridobil vse spret-

nosti in vse zvijače, ki jih je Eskim moral poznati pri lovu na morskega psa, na mroža ali na belega medveda.

Njegovi tovariši so ga občudovali zaradi njegove moči, neupogljive volje in velike poštenosti v vseh rečeh, pa ga tudi ljubili zavoljo mladostne in razigrane veselosti.

Kadar pa je bil v igluju sam z materjo in Vomo, se mu je čelo pogosto zmračilo. V takih trenutkih je mislil na svojega očeta in se v strahu spraševal, je li res, da zdaj duša dragega rajnika bega po ledu in ne najde pokoja, kakor je trdil avgakut (čarovnik).

Ali pa naj rajši veruje tistemu tujcu z bledim čelom, katerega je mimogrede videl tam doli v trgovski postaji, kamor je bil s svojim očetom hodil prodajat kože naložljene divjačine? Ali je res duša neumrljiva, kakor je trdil tisti belec, in ali res pride gor v srečna nebesa k Velikemu Duhu, če je bil človek dober in pravičen?

Beli človek je bil obljubil, da se bo naselil pri Eskimih in jim govoril o vseh teh skrivnostih, zdaj pa je bilo poletje blizu, zato je Badluk vedno hodil gledat skozi šipe iz ledu, kdaj in odkod pride. Komaj je čakal, da bi na neizmerni planjavi ledenih poljan že vendar enkrat uzrl njegovo visoko postavo.

»Badluk!«

»Kaj je, mati?«

»Vedno sanjariš in doma čepiš, namesto da bi šel pogledat, se je li kaj ujelo v luknjo, ki si jo izkopal sinoči.«

»Saj res, mati. Takoj pripravim sani in vprežem pse. Alo, Kimi, na kratek sprehod gremo!«

Kimi pa je že planila na noge, skakala in lajala, ker se je zelo razveselila lepe dirke po snegu.

Mati si je nataknila kapuco, toplo zavila v kožuh Vomo in čez nekaj hipov so psi s Kimi na čelu veselo drobili v daljavo.

Lov s pastjo se je obnesel, iz globoke luknje, ki jo je bil prejšnji večer izkopal, je Badluk potegnil krasno belo lisico.

Mati je ploskala, Voma pa skakala od veselja, ne samo zato, ker bodo imeli izvrstno pojedino, ampak tudi zavoljo dragocene kože; zopet se bo povečal kup, ki ga bo Badluk odpeljal. Plen so trdno privezali na sani in čez dve uri se je že kuhalo meso v veliki pločevinasti škatli, obešeni nad malo kamnitno svetilko.

(Dalje.)

Sv. Vendelin

20. oktobra.

Starši premnogih otrok so siromašni in ne morejo si omisliti raznih stvari, ki so lepe in prijetne: lepih oblek, izbranih igrač in dehtečih slaščic. Pa ne

Sveti Vendelin pase ovčice.

smete misliti, da je to kaka nesreča. Nasprotno: vse te stvari niso prav nič potrebne za srečno življenje in srečno smrt. Premnogi svetniki, ki so bili otroci bogatih staršev so iz ljubezni do Boga vse zapustili in postali ubogi.

Tako je storil tudi sv. Vendelin, ki je kraljevega rodu. Skrivaj je zapustil kraljevsko palačo in si je zgradil v bližini mesta Trierja kočico iz lesa in mahu. Sam samcat je živel in premišljeval božje reči. Bogat

mož iz Trierja ga je vzela za pastirja. To je bil zanj najlepši poklic: pasel je ovčice v samoti, prepeval je svete pesmice in se pogovarjal z Bogom. Njegov gospodar, ki je bil zelo grešen človek, je spoznal Vendelinovo svetost in je postal pobožen mož.

Pozneje je postal sv. Vendelin redovnik. Sobratje so ga zaradi njegovega zglednega življenja izvolili celo za opata.

Nauk vsega njegovega življenja pa je: vse, kar je na svetu, je prazno in minljivo; poglavitna skrb je delo za neumrjočo dušo.

Pikec in Pokec

(Piše urednik.)

2.

Kdo bi si bil kdaj mislil, da je podmorska dežela tako lepa. Dečka sta bila naravnost razigrane volje. Gledala sta zdaj na desno, zdaj na levo, zdaj navzgor, zdaj navzdol, tako da ju je začel že kar vrat boleti — a kaj to, ko sta pa povsod uzrla toliko novih stvari: prekrasne vodne živali in čudovite morske rastline.

»Nikar ne zapravljajva časa,« pravi Pikec. »Povprašajva rajši, katera cesta vodi do morskega kralja.«

»Koga naj pa vprašava? Bojim se, da nama ne bo hotel nihče povedati,« meni Pokec, pa zagleda že isti hip pred seboj lepega zelenega raka, ki mu prijazno miga s škarjami. Pokec se približa škarjasti živali, se ji globoko prikloni in vzklikne: »Klanjam se plemeniti gospod rak. Ali bi bili tako prijazni in nama pokazali pot, ki vodi do njegovega veličanstva podmorskega kralja?«

»Hi-hi,« se zasmee prijazni rakec, ki so mu bili pokloni zelo všeč. »hi-hi, seveda vama rad povem. Toda predvsem se morata zglasiti pri žabji kraljici; ona vama bo dala točna navodila za vajino pot in vaju bo temeljito poučila o vsem potrebnem.

Pikec in Pokec se vljudno poklonita in jo mahmeta v označeno smer. Pa, komaj naredita nekaj veselih korakov, zagledata z grozo, kako, hiti proti njima velika vodna podgana v vojaški monduri, opasana s prebridkim mečem.

»Aha, zdaj vaju pa imam v svojih pesteh, potepinska zločinca! Le hitro mi pridita sem, da vama odrežem predrzni betici in vaju pohrustam. Izvrsten obed bosta zame!«

Uboga dečka! V smrt-nem strahu se jima stre-

sejo hlačke in v nezapopadljivi grozi zatrepetata od temena do peta. Pikec odpre dežnik in oba fantiča se skrijeta pogledom divje pošasti, ki se jima bliža.

»Obudi še enkrat popolno kesanje nad vsemi grehi,« vzdihne Pokec, »zakaj smrtna ura se nama je približala.«

Toda Bog ne zapusti svojih. Kadar je stiska največja, je božja pomoč najbližja. In ta pomoč je prišla v obliki prijaznega rakca, ki je dečkoma malo prej pokazal stezico, ki vodi do žabje kraljice. Rakec se je priplazil razjarjeni podganu za hrbet in ji s svojimi ostrimi škarjami pograbil dolgi rep. Vodna podgana je v strašni bolečini presunljivo zacvilila, blažena dečka pa sta ji veselih src pokazala pete in jo odkurila po srebrni stezici proti žabji kraljici — — — (Dalje.)

Pošta malega Jezusa

Novi prapor Marijinega vrtea v Žužemberku.

Prekrasna slika na prednji strani žužemberškega prapora.

goreče ljubezni do Nje in Njenega Sina.

Preden smo šli v cerkev, so prvoobhajanci iz prvega razreda lepo deklamirali ljubeznivo pesemco, potem se je

Na dan prvega svetega obhajila, dne 20. junija smo imeli slovesen sprejem novih članov v Marijin vrtec in blagoslovitev novega prapora.

Ne morete si misliti, kako smo ga bili veseli. Zjutraj je bilo prvo sveto obhajilo. Popoldne ob dveh pa smo se zbrali pred društveno dvorano, kjer je bil postavljen oltar, na njem pa lepo okrašen Marijin kip. Oder smo okrasili z venci in vejami, okrog Marijinega kipa pa smo posadili v vaze dišeče bele lilije, ki pomenijo našo nedolžno vdanost Materi božji, in rdeče rože, podobo naše

pa prikazal prapor, ki smo ga z velikim navdušenjem sprejeli. Za njim smo šli v sprevedu v cerkev. Orgle so mogočno zadonele, mi pa smo zapeli na ves glas: »V Marijinem vrtcu cveto srčeca naša ljubo...« Nato so imeli gospod Gregor Mali, župnik iz Ajdovca, lep nagovor. Povedali so nam, kako moramo Marijo ljubiti in vse dni njej služiti. Razložili so nam tudi, kaj pomeni Marijin prapor. Ko so gospod župnik blagoslavljali prekrasno zastavico, so naše oči žarele v obilnem veselju in ljubezni do naše nebeške Matere. Na novo sprejeti člani so se prvi oklenili novega prapora in ob njem prisegli večno zvestobo. Po sprejemu smo peli litanije Matere božje. Ko pa smo prejeli blagoslov z Najsvetejšim, smo se vrnil pred oltarček za cerkvijo.

Nadaljevali smo lepo igrico in prisegali Mariji, da ji hočemo ostati zvesti do konca življenja. Ljudje, ki so gledali, so jokali od veselja in navdušenja. Naša vneta srca so ogrela tudi okoli stoječe ljudi, da so ob sklepu prireditve pogumno zapeli: »Povsod Bogal«

S to pobožno molitvijo smo se vračali na svoje domove. Trdno upamo, da bo gorela lučka naše ljubezni do Marije tako dolgo in še dalje, kakor bo živel v nas spomin na tako lep Marijin dan.

Makovec Mimica,

učenka 4. razreda v Zužemberku.

Cenjani g. urednik!

Slika na naslovni strani pomeni, da je Jezus večna luč, ki razsvetljuje pot našim dušam na tej revni zemlji proti nebeškim višavam.

Žarki, ki prihajajo od njega in njegove svetilke, pomenijo milost božjo. Rožice, ki jih vidimo posejane na sliki, pomenijo naša dobra dela, katera poklanjamo Jezuščku.

Deček in deklica, vsa prežeta milosti božje, hrepeneče stegujeta roke po Jezusu, da bi ju vodil v življenju.

To nam bodi bodrilo, da tudi mi hrepenimo po Jezusu in pridno sodelujemo z milostmi, ki nam jih daje, da srečno dospemo k večni luči, ki nas čaka nad zvezdami, v naši pravi nebeški domovini.

Marica Starič,

učenka V. razr. osnovne šole
v Dobrniču na Dolenjskem.

Opomba urednika: Krasno si opisala naslovno sliko in jako dobro si jo razumela.

Prečastiti g. urednik!

Zelo dolga sta se mi zdela ta dva meseca počitnic, ker ni bilo lepe »Luči«, ki jo tako rada čitam. Vse premajhna se mi zdi, ker jaz bi rada čitala veliko, veliko lepega. Vsako »Luč« štirikrat ali petkrat prečitam, nekatere pesmice se kar na pamet naučim.

Takoj ko sem zagledala novo številko »Luči«, se mi je zelo prikupila. Meni pove naslovna slika tole: Deček in deklica, ki klečita pred Jezusom, sta gotovo zastopnika vseh pridnih slovenskih otrok, ki ljubijo Jezusa. Deček in deklica proseče stegata roke, kot bi hotela reči: »Ljubi Jezus, pridi k nam, kako hudo nam je, če tebe ni. Jezus pa pokaže na luč, ki jo ima v desni roki in govori: Ljuba otroka, glejta, »Luč« vama dam, da bosta varno hodila skozi vse svoje mlado, nedolžno življenje. Kjer sveti moja »Luč« z lepimi nauki in lepimi zgledi, tam cveto rožice čednosti in zvezdnato nebo se takemu otroku prijazno smehlja, saj mu bo »Luč« Jezusova pokazala pravo pot proti lepim nebesom.

Lepo Vas pozdravljam.

Slava Lavrič,

učenka VI. razreda, Stična.

Opomba urednika: Tvoj popis naslovne slike mi je najbolj všeč.

Risba na naslovni strani nas spominja na besede Jezusove: Jaz sem luč sveta; kdor hodi za menoj, ne hodi po temi, ampak bo imel luč življenja.

Jakop Ivan,

učenec 3. razreda v Grižah pri Celju.

Urednik: Napisal si kratko, a povedal si jedro smisla slike, za kar Te moram pohvaliti.

Častiti gospod urednik!

Tudi pri nas tu doli pod Bočem sveti »Luč«, ki jo Vi prižigate tam daleč v Ljubljani. G. župnik nam jo vedno prinesejo v šolo in vsi smo veseli, ko jo dobimo.

V Studenicah smo imeli 8. septembra velik praznik. Bila je nova maša č. g. Janka Špeca, ki je iz naše fare. Vsi, mali in veliki, smo kar tekmovali, kdo se bo ta dan bolj postavil. Veliki fantje so sprejeli g. novomašnika na postaji, mi mali pa doma na mostu pod svojim šolskim slavolokom, na katerem je bilo napisano: Voščimo: da bi še veliko nedolžnih otrok vzgojili, prosimo: da bi še za nas vsak dan molili! Ko se je pripeljal g. novomašnik, smo vsi skupno prebrali svoj pozdrav in nato smo spremljali g. novomašnika med pokanjem topičev, pritrkavanjem zvonov, ob zvokih godbe in z zastavami v rokah proti cerkvi. Tu je poleg drugih pozdravil g. novomašnika zastopnik šole. Lepo pesmico je v ta namen zložil naš dobri g. učitelj Bajt.

Komaj smo pričakovali nekateri naslednjega dne. Pomislite, 30 ministrantov je kar čez noč vstalo v naši fari. Okrog desete ure smo že vsi čakali pred župniščem. Vsak se je najbolj zanimal za nas ministrante ali »rdeči drobiž«, kot so nam pravili. Ko sta namestnika pokojnih staršev pokrižala g. novomašnika, smo šli v sprevodu v cerkev. Pred vstopom smo ministranti v zbrani deklamaciji vzeli novomašniku cvetje iz rok in mu dali križ. Če Vam povem,

g. urednik, da smo se v enem dnevu naučili to dolgo pesem, boste rekli, da smo tu pod Bočem zelo nadarjeni. Vendar bo bolj prav, da imamo veliko dobre volje, in to vsi, zato pa smo doživeli praznik, ki ga kmalu ne bomo pozabili.

G. urednik, še to: mi smo se tudi slikali z g. novomašnikom. Saj bi še Vam sliko poslal, pa je bolj »kmetška« in bi se kdo na naš račun posmejal. Tako pa Vam pošiljam le to pismo, iz katerega boste lahko razbrali, kako so doživeli prvi praznik nove maše Vaši mali prijateljji iz Studenic.

Milan Štoporko,
V. razred.

Naši rajni prijateljčki

† Furlan Franciška, Borovnica. Menda se še ni oglasil v »Lučki« naš Marijin vrtec. A to pot, čeprav prvič, prihajamo z žalostno vestjo. Imeli smo sestrico, imeli smo cvetko, a zdaj je ni več. Sredi poletja je posegla smrt med cvetice in utrgala nam je najljubšo, tako lepo in mlado. Dne 28. avgusta popoldne se je še igrala

Fani z otroki, a sredi otroškega veselja je padla par metrov globoko na trd kamen in takoj izgubila zavest. Prejela je še zakrament svetega maziljenja, opolnoči pa je ugasnilo njeno življenje. Zajokali so njeni starši in sestrica, žalostne so bile vse njene tovarišice. V ponedeljek, 30. avgusta, smo jo spremili na pokopališče. Še enkrat so ji otroci zapeli žalostinko in se v solzah poslovili od groba. Kako je bila Fani dobra deklica; tako rada je prihajala v Marijin vrtec in Jezuščka je večkrat prejemale v srce. Vse je imela rada, očka, mamico, sestrico in učenke. Bog jo je poklical k sebi v nebeško veselje; zdaj se tam raduje in veseli pri nebeški Mamici. To nas tolaži in to naj tolaži žalostne starše, da je Faniki zdaj v nebesih lepo.

† Egertner Slavica, učenka 3. razreda v Makolah. — »Zopet imamo enega angelčka več,« tako so govorili ljudje ob Tvoji smrti. Najboljša si bila med nami, Slavica, pridna v učenju, goreča pri molitvi in redna v cerkvi pri obiskovanju ljubega Jezusa. Kako nas je potrla, ko smo zvedeli, da si nevarno obolela; še bolj pa nam je bilo hudo, ko je prišla vest, da Ti je grenka smrt pretrgala nit Tvojega mladega življenja. Ko so zacvetele prve pomladne cvetice, si se poslovila in odšla. Posuli smo Ti grob s temi prvimi cvetovi. Tolaži nas misel, da si prišla v vedno cvetočo pomlad, med nebeške cvetice. Draga Slavica, angel med angeli, Marijin otrok pri ljubem Jezusu in njegovi materi, prosi za nas, da Ti bomo sledili z lepim življenjem in srečno večnostjo. Naš spomin nate ne bo nikoli ugasnil.«

Součenci.

Uganke

Rešitev uganke v 1. številki:

1. Odpri roke, odpri sree, otiraj bratovske solze.

+ je znak za prvih deset črk.

× je znak za naslednjih deset črk.

| je znak zopet za naslednjih deset črk.

— je znak zopet za deset črk.

V zgornjem pravokotniku stoje ti znaki v tistih kvadratih, v katerih stoje v spodnjem pravokotniku črke. Posamezni znaki se jemljejo od leve proti desni. Vzemi v roke št. 1 in primerjaj!

2. Stori vsak dan vsaj eno dobro delo.

Reši takole:

Stanko, raport, zapeljiv, mesarija, nekdam, podban, ovsenik, majnik, bolehen, prod, pobrezje, poročnik, podegovati, odelo.

3. Prekupčevalec konj.

Pravilno so rešili: Gartner Janez, Leskovec Majda, Lavrič Slava, Janežič Ida in Dolenc Janez.

Nagrado dobila: Gartner Janez, Poljane nad Skofjo Loko, in Lavrič Slava, Vir pri Stični.

Jezusu
čast
in
večna
slava!

Kdor bo
rešil ta
sončni krog,
in bo izžre-
ban, dobi
lepo knjigo
v dar.

Rešitev pošljite do 5. oktobra na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

O T R O Š K E I G R I C E

p. Krizostoma so si po pravici pridobile tak sloves, da komaj čakamo novih izpod njegovega peresa. Pravkar sta izšla 6. in 7. snopič, v katerem so istotako kakor v predidočem (5.) natisnjene igrice, prizorčki in deklamacije za materinski dan. Ljubkejšega humorja, kakršnega je prežeta petdejanka »Indija Koromandija«, ki popisuje bridke dogodivščine dveh užaljenih malih porednežev, ki sta se od šolske naloge podala v svet iskat deželo, kjer ni treba nič delati, pa je vsega v izobilju, bo težko najti v kateri drugi otroški igrici, napisani za naše odre. Če ta igrica vzbuja sam veseli smeh, pa prizorček »V boj za mamico« v stihih globoko gane po predmetu, ki nam živo predočuje pripravljenost otroka, da odkupi življenje svoje mamice z lastnim. Obenem s točkami, ki se pojejo, pa z deklamacijami imamo v teh Krizostomovih uprizoritvah prave male umetnine za našo deco, ki tudi odraslega z neodoljivo silo zanesejo v tisti bajni svet, v katerem človek še ni razklan v svoja notranja nasprotja, ko je še ves enovit in živi še čisto nereflektirano življenje. Prav zato, ker se je odraslemu tako zelo težko vživeti v vesele in žalostne dogodke te dobe, ne da bi vanje prenašal samega sebe in svoje gledanje na stvari, moramo izreči pisatelju p. Krizostomu zasluženo priznanje, da zna ustvarjati v svojih igricah otroški svet v vsej njegovi pristnosti, z njegovimi tako enostavnimi čustvi in naravno sigurnostjo mladih nagonov in strasti brez vsake prisiljenosti, kakršen v svoji očarljivi resničnosti dejansko je. Snopiča, ki staneta vsak po 4 dinarje, toplo priporočamo! Dobiš ju v Jugoslovanski knjigarni, Ljubljana, Predškofijo.

Franc Terseglav.